

РЕШЕНИЕ

№ 7499

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 03.11.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **9419** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от „БАУХАУС България ЕООД Търговски център за Работилницата, Дома и Градината“ КД, срещу Решение от 3665/28.07.2023г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 99-ти състав, постановено по нахд № 6370/2023г.

В касационната жалба не са развити конкретни съображения за неправилност на въззивния съдебен акт. Бланкетно е посочено, че съдът не е обсъдил всичащи относими факти и доказателства по делото.

Ответникът – Директор на регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара при Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител, в писмен отговор оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218

АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С Наказателно постановление № К-001631/06.02.2023г., издадено от директор на регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара при Комисията за защита на потребителите, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 /две хиляди/ лева, на основание чл.210а от ЗЗП, за нарушение на чл.68в, вр., вр.чл.68г, ал.4, вр.чл.68д., ал.1 от ЗЗП.

С атакуваното решение, предмет на настоящия касационен контрол, СРС потвърдил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал както гласни, така и писмени доказателства и ги е приобщени по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, а наказаното лице безспорно е извършило вмененото му нарушение.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, постановено срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в касирания съдебен акт.

Решението е правилно.

Въззивният съд е изяснил подробно фактите по делото като се позовал на събраните и приети по делото доказателства, които факти се споделят и от настоящата инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне.

По безспорен начин са установени извършването на нарушението, в какво се изразява то, както и лицето, което следва да бъде административно наказано.

На основание § 13, т. 23 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗЗП „търговска практика” е всяко действие, бездействие, поведение, търговска инициатива или търговско съобщение, включително реклама и маркетинг, от страна на търговец към потребител, което е пряко свързано с насърчаването, продажбата или доставката на стока или предоставянето на услуга на потребителите”. Съгласно чл. 68в от ЗЗП се забраняват нелоялните търговски практики, сред които и дефинираната като заблуждаваща в чл.68д, ал.1, пр.1 от същия закон – Търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща

Съгласно чл. 68б, ал. 1 от ЗЗП „разпоредбите на този раздел имат за цел да осигурят защита на потребителите срещу нелоялни търговски практики преди, по време на и след отправяне на предложение от търговец до потребител и/или сключване на договор за продажба на стоки или предоставяне на услуги“. Основният фактически състав на нелоялната търговска практика е разписан в разпоредбата на чл. 68г, ал. 1 от ЗЗП, съгласно която „търговска практика /§ 13, т. 23 във връзка с т. 29 от ДР на ЗЗП/, от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители“. „Съществено

изменение на икономическото поведение на потребителите" е използването на търговска практика, която намалява значително способността на потребителя да вземе информирано решение, което води до вземане на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговска практика“ /§ 13, т. 25 от ДР на ЗЗП/. В процесния случай е налице заблуждаваща нелоялна търговска практика, забранена с императивната разпоредба на чл. 68в от ЗЗП.

В случая административнонаказателната отговорност е ангажирана за това, че търговецът е използвал нелоялна заблуждаваща търговска практика чрез предоставянето на невярна информация под формата на реклама в рекламната брошура за безплатна доставка на стока, независимо от нейното количество и стойност. Съгласно чл. 68д, ал. 1 от ЗЗП търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща или, когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител, дори и ако представената информация е фактически точна относно някое от обстоятелствата, посочени в ал. 2, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. Преценката дали пазарното поведение на търговеца осъществява състава на заблуждаваща търговска практика като проявна форма на забранена нелоялна търговска практика, следва да бъде извършвана за всеки отдел. При преглед на относимата нормативна уредба следва да се направи изводът, че фактическият състав на нарушението изисква кумулативно наличие на три обективни елемента: 1). Да е налице търговска практика, свързана с предлагането на стоки и услуги; 2). Тази търговска практика да съдържа невярна информация, която да е подвеждаща; 3). Тази търговска практика да има за резултат или да е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на търговската практика.

Представената информация за предлагане на стока на по-ниска цена от действителната води или е могло да доведе до промяна на икономическото поведение при вземане на търговско решение. Ето защо, предоставяната информация е невярна и подвеждаща от една страна. А от друга страна, предоставянето на тази невярна информация на потребителите е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което потребителят не би взел без използването на тази търговската практика. Именно за формирането на това търговско решение предоставяната от търговеца невярна информация за вида на заведението може да окаже съществено влияние. Следователно направената реклама (търговска практика по смисъла на § 13, т. 23 от ДР на ЗЗП) въвежда в заблуждение потребителя и би могла да повлияе при вземане на търговско решение от негова страна, което той не би взел без използването на търговската практика. Предвид това, законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. Вмененото нарушение не изисква като негов елемент да има реално въведени в заблуждение потребители, поради което е без правно значение броя на клиентите, които са проявили интерес към него и колко от тях за закупили стоката. Нарушено е изискването за добросъвестност при предоставянето на информация за цената на продаваните стоки, а вмененото нарушение е съставомерно и доказано по изискуемия от закона несъмнен начин. Субектът на административнонаказателната отговорност не е физическо лице, за да се обсъждат въпросите за вината при извършване на нарушението, а се касае до налагане на имуществена санкция на ЮЛ, съгласно чл. 83 от ЗАНН. От всички събрани в

производството доказателства се налага категоричен извод, че поведението на търговеца представлява нелоялна търговска практика, забранена от закона (арг. от чл. 68в от ЗЗП). При определяне на вида и размера на наложеното наказание, правилно е посочена приложимата санкционна норма на чл. 210а от ЗЗП, а наложената санкция е в предвидения от закона минимален размер.

На последно място СРС правилно е приел, че в случая не са налице предпоставките по чл. 28, б. "а" от ЗАНН, доколкото извършеното нарушение е типично за вида си и не се установяват изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, а наложената санкция е в предвидения от закона минимален размер, поради което същата не може да бъде изменена.

Въз основа на горното, касационната инстанция намира, че обжалваното решение не страда от пороци, представляващи касационни основания за отмяната му. Същото е валидно, допустимо и правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и предвид разпоредбата на чл. 64д, ал. 3 ЗАНН ответникът, чийто процесуален представител е направил своевременно искане за присъждане на такива, има право на разноски. Предвид това касаторът следва да бъде осъден да заплати на КЗП разноски за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 80 лева, определени в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, от ЗАНН, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 3665/28.07.2023г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 99-ти състав, постановено по нахд № 6370/2023г.

ОСЪЖДА „БАУХАУС България ЕООД Търговски център за Работилницата, Дома и Градината“ КД да заплати на Комисия за защита на потребителите сумата от 80лв. разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.